

V roce 2015 nastal zlom v mém přemýšlení a od té doby říkám, že jsem YOUTUBER. Dá se říct, že mě youtuberství začalo živit. Svůj kanál jsem založil již v roce 2009, ale celou dobu to byl jenom jakýsi milovaný koníček – natáčet a editovat videjka. Byla to velká vášeň.

Celý můj youtuberský business je postavený na mé vlastní tvorbě. Na začátku to bylo všechno o parkouru, který jsem miloval a dodnes miluju. Začal jsem skákat a natáčet. A i když jsem tenkrát nebyl nijak vtipný – a dnes se mi dokonce zdá, že jsem v těch videích mluvil strašně nudně –, už v roce 2013 jsem měl spoustu parkourových fanoušků, kteří si ke mně našli cestu. Zajímali je především právě ten parkour. Byli to mladí lidé, žáci od dvanácti let výš, kteří si parkour, a dá se říct i mne, zamilovali.

Říkali: „Parkour je supr! Rádi bychom se s tebou setkali, Tary. Nešlo by, abys nás něco naučil?“

Vlastně si o to sami řekli. Začal jsem tedy pořádat různé srazy, na kterých jsem je učil. Pak přišla zima, listopad, a já říkám: „Tak, udělám vnitřní akci. Workshop.“

Rozhodl jsem se pronajmout tělocvičnu a pozval tam všechny lidi, které bavilo dívat se a chodit na můj kanál. Nebylo to nic složitého, spíše naopak – oni si zaplatili vstupný, abych já mohl zaplatit pronájem, a taky trenéry, které jsem tam s sebou vzal. Jako trenéry jsem přizval svého brácha Juru a dva své dobré kamarády parkouristy – Dominika a Picasa. A ono se to povedlo.

V tu dobu na akce chodili většinou starší, kdežto dnes parkour už dělají i děti klidně od šesti let. Tenkrát jsem neznal nikoho tak mladého. Rok od roku se věková hranice posouvá směrem dolů, níž a níž. Je to dáno především tím, že k internetu se dnes dostávají klidně už prvňáci. Což je úplně super. I naše malá dcerka už taky dělá parkour, jen o tom ještě neví.

Přelézá přes překážky, sama vyleze bez problémů po schodech do patra! Samozřejmě ji ne-nápadně zpozvzdálí jistím, pro případ, že by se něco zvirtlo, aby se neskutálela nebo se nějak neuhodila a neublížila si.

Později po mně mí fandové a nadšení mladí parkouristé požadovali větší a větší akce. Musel jsem si to nejdříve srovnat v hlavě. Co a jak? Rozhodl jsem se natáčet úplně vše a oni to vítali.

NATÁČENÍ

Líbí? Proč ne! Budu tedy natáčet a sdílet a sdílet. Neříkám, že v začátcích s tím nebyly absolutně žádné problémy, ale měl jsem již nějaké ty parkourové zkušenosti, skákal jsem od roku 2008 a už jsem to uměl. Skákal jsem každý den! Neustále jsem pracoval i na pádech, učil jsem se, jak správně padat. Kolikrát jsem sám spadl, a věděl jsem tedy, proč jsem to chtěl ostatní ve svých videích taky naučit. Každý parkourista někdy spadne, proto je důležité vyváznout z toho bez zranění.